

ประกาศคณะกรรมการค่าจ้าง
เรื่อง อัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ (ฉบับที่ ๔)

ด้วยคณะกรรมการค่าจ้างได้มีการประชุมศึกษาและพิจารณาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับอัตราค่าจ้างที่ลูกจ้างได้รับตามมาตรฐานฝีมือ และมีมติเห็นชอบเมื่อวันที่ ๒๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๖ ให้กำหนดอัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ รวม ๑๓ สาขาอาชีพ โดยใช้มาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ ตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงานเป็นเกณฑ์วัดค่าทักษะฝีมือ ความรู้ ความสามารถ

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗๙ (๔) และมาตรา ๘๘ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๑ คณะกรรมการค่าจ้างจึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ประกาศนี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๒ ในประกาศนี้

“มาตรฐานฝีมือ” หมายความว่า มาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ ตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน

ข้อ ๓ อัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือในแต่ละสาขาอาชีพและในแต่ละระดับ ให้เป็นดังนี้

- (๑) สาขาอาชีพช่างเชื่อมท่อพอลิเอทีลีนความหนาแน่นสูง ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยหกสิบบาท
- (๒) สาขาอาชีพช่างประกอบท่อ ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยบาท
- (๓) สาขาอาชีพช่างทำแม่พิมพ์ฉีดโลหะ ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยแปดสิบบาท
- (๔) สาขาอาชีพช่างสีเครื่องเรือน ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสามร้อยห้าสิบบาท และระดับ ๒ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยห้าสิบบาท
- (๕) สาขาอาชีพช่างหินขัด ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยบาท
- (๖) สาขาอาชีพช่างฉาบยิปซัม ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยบาท
- (๗) สาขาอาชีพช่างมุงหลังคากระเบื้องคอนกรีต ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยบาท ระดับ ๒ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละห้าร้อยสิบบาท และระดับ ๓ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละหกหรือเจ็ดสิบบาท
- (๘) สาขาอาชีพช่างบำรุงรักษารถยนต์ ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสามร้อยสี่สิบบาท และระดับ ๒ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยบาท
- (๙) สาขาอาชีพช่างซ่อมเครื่องยนต์ดีเซล ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสามร้อยหกสิบบาท ระดับ ๒ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยสี่สิบบาท และระดับ ๓ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละห้าร้อยสามสิบบาท

(๑๐) สาขาอาชีพช่างเครื่องปรับอากาศรถยนต์ขนาดเล็ก ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสามร้อยหกสิบบาท ระดับ ๒ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละสี่ร้อยสี่สิบบาท และระดับ ๓ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละห้าร้อยสามสิบบาท

(๑๑) สาขาอาชีพนักส่งเสริมสุขภาพแบบองค์รวมสปาตะวันตก (สุคนธบำบัด) ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละห้าร้อยสี่สิบบาท และระดับ ๒ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละเจ็ดร้อยสิบบาท

(๑๒) สาขาอาชีพนักส่งเสริมสุขภาพแบบองค์รวมสปาตะวันตก (วาริบำบัด) ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละห้าร้อยหกสิบบาท และระดับ ๒ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละเจ็ดร้อยห้าสิบบาท

(๑๓) สาขาอาชีพนักส่งเสริมสุขภาพแบบองค์รวมสปาตะวันตก (โภชนบำบัด) ระดับ ๑ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละหกร้อยสิบบาท และระดับ ๒ เป็นเงินไม่น้อยกว่าวันละแปดร้อยสิบบาท

ข้อ ๔ เพื่อประโยชน์ตามข้อ ๓ (๑) ถึง (๑๓) คำว่า "วัน" หมายถึง เวลาทำงานปกติของลูกจ้าง

ข้อ ๕ นายจ้างที่ให้ลูกจ้างทำงานในตำแหน่งงานหรือลักษณะงานที่ต้องใช้ทักษะฝีมือ ความรู้ ความสามารถตามมาตรฐานฝีมือในสาขาอาชีพและระดับใด ไม่ว่าจะครอบคลุมมาตรฐานฝีมือในทั้งหมดหรือส่วนหนึ่งส่วนใดก็ตาม ให้นายจ้างจ่ายค่าจ้างให้ลูกจ้างไม่น้อยกว่าอัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือในสาขาอาชีพและระดับนั้น

ข้อ ๖ ภายใต้บังคับข้อ ๕ ลูกจ้างที่ผ่านการทดสอบมาตรฐานฝีมือในสาขาอาชีพและระดับใด ไม่ว่าจะก่อนหรือหลังประกาศนี้มีผลใช้บังคับ หากประสงค์จะใช้สิทธิให้ยื่นหนังสือรับรองว่าเป็นผู้ผ่านการทดสอบมาตรฐานฝีมือในสาขาอาชีพและระดับนั้นแก่นายจ้างโดยเร็ว

เมื่อนายจ้างได้รับหนังสือรับรองตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้จ่ายค่าจ้างตามอัตราในประกาศนี้ให้แก่ลูกจ้างนับแต่วันที่ได้รับหนังสือรับรองเป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๗

(นายจිරักดี สุคนธาติ)
ปลัดกระทรวงแรงงาน
ประธานกรรมการค่าจ้าง

คำชี้แจง
ประกาศคณะกรรมการค่าจ้าง
เรื่อง อัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ (ฉบับที่ ๔)

ตามที่คณะกรรมการค่าจ้างได้ออกประกาศคณะกรรมการค่าจ้าง เรื่อง อัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ (ฉบับที่ ๔) ลงวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๗ เพื่อกำหนดอัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ กลุ่มสาขาอาชีพช่างอุตสาหกรรม กลุ่มสาขาอาชีพช่างอุตสาหกรรมศิลป์ กลุ่มสาขาอาชีพช่างก่อสร้าง กลุ่มสาขาอาชีพช่างเครื่องกล และกลุ่มสาขาอาชีพภาคบริการ รวม ๑๓ สาขาอาชีพ เพื่อให้มีผลใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนด ๙๐ วัน นับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป คือ ตั้งแต่วันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๕๗ เป็นต้นไป ดังนั้น เพื่อให้ผู้เกี่ยวข้องได้มีความเข้าใจเกี่ยวกับการกำหนดอัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ คณะกรรมการค่าจ้างจึงขอชี้แจงให้ทราบทั่วกัน ดังนี้

๑. การกำหนดอัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือเป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการค่าจ้าง ซึ่งเป็นองค์กรไตรภาคีตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ผู้แทนฝ่ายนายจ้าง ผู้แทนฝ่ายลูกจ้าง และผู้แทนฝ่ายรัฐบาล ฝ่ายละ ๕ คนเท่ากัน

๒. ในการพิจารณากำหนดอัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ คณะกรรมการค่าจ้างได้ศึกษาและพิจารณาข้อเท็จจริงตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในมาตรา ๘๗ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๑ คือ อัตราค่าจ้างที่ลูกจ้างได้รับในแต่ละสาขาอาชีพตามมาตรฐานฝีมือที่กำหนดไว้ โดยวัดค่าทักษะฝีมือ ความรู้ และความสามารถ ซึ่งในการจัดทำอัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ คณะกรรมการค่าจ้างได้แต่งตั้งคณะกรรมการอัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ เพื่อศึกษาและจัดทำร่างอัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ รวม ๑๓ สาขาอาชีพ โดยคณะกรรมการค่าจ้างมีมติเห็นชอบ เมื่อวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๖

๓. อัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ หมายถึง อัตราค่าจ้างที่คณะกรรมการค่าจ้างกำหนดขึ้นในแต่ละสาขาอาชีพตามมาตรฐานฝีมือ ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๑

๔. มาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ กลุ่มสาขาอาชีพช่างอุตสาหกรรม กลุ่มสาขาอาชีพช่างอุตสาหกรรมศิลป์ กลุ่มสาขาอาชีพช่างก่อสร้าง กลุ่มสาขาอาชีพช่างเครื่องกล และกลุ่มสาขาอาชีพภาคบริการ รวม ๑๓ สาขาอาชีพ สรุปได้ดังนี้

๔.๑ นิยาม ตามความในพระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๕

มาตรฐานฝีมือแรงงาน หมายความว่า ข้อกำหนดทางวิชาการที่ใช้เป็นเกณฑ์วัดระดับฝีมือ ความรู้ ความสามารถ และทัศนคติในการทำงานของผู้ประกอบอาชีพในสาขาต่าง ๆ ตามพระราชบัญญัตินี้

การทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงาน หมายความว่า การทดสอบฝีมือ ความรู้ ความสามารถ และทัศนคติในการทำงานของผู้ประกอบอาชีพในสาขาต่าง ๆ ตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้ดำเนินการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงาน หมายความว่า ผู้ซึ่งได้รับอนุญาตให้ดำเนินการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้ทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงาน หมายความว่า ผู้ทำหน้าที่ทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานให้แก่ผู้เข้ารับการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงาน

ผู้ประกอบการ หมายความว่า ผู้ประกอบกิจการอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือธุรกิจอื่น ทั้งที่เป็นนายจ้างและมีใช้นายจ้างของผู้รับการฝึก

นายจ้าง หมายความว่า นายจ้างตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน

ลูกจ้าง หมายความว่า ลูกจ้างตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน

นายทะเบียน หมายความว่า อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย

อธิบดี หมายความว่า อธิบดีกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน

๔.๒ คุณสมบัติผู้เข้ารับการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ รายละเอียดเป็นไปตามประกาศคณะกรรมการส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงานในแต่ละสาขาอาชีพ โดยพอจะสรุปในภาพรวมได้ดังนี้

(๑) มาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ ระดับ ๑ ผู้เข้ารับการทดสอบต้องมีอายุไม่ต่ำกว่า ๑๘ ปีบริบูรณ์นับถึงวันสมัครเข้ารับการทดสอบ และมีประสบการณ์การทำงานหรือประกอบอาชีพเกี่ยวกับสาขาอาชีพตามที่กำหนดไว้ในมาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติของแต่ละสาขาอาชีพ หรือผ่านการฝึกฝีมือแรงงานหรือฝึกอาชีพในสาขาอาชีพตามที่กำหนดไว้ในมาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติของแต่ละสาขาอาชีพและมีประสบการณ์จากการฝึกหรือปฏิบัติงานในกิจการในสาขาที่เกี่ยวข้องตามที่กำหนดไว้ในมาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติของแต่ละสาขาอาชีพ หรือเป็นผู้ที่จบการศึกษาไม่ต่ำกว่าประกาศนียบัตรวิชาชีพในสาขาที่เกี่ยวข้อง

(๒) มาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ ระดับ ๒ ผู้เข้ารับการทดสอบจะต้องมีประสบการณ์การทำงานหรือประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้อง ไม่น้อยกว่า ๑ ปี หรือ ๒ ปี ในบางสาขาอาชีพ นับตั้งแต่ได้รับหนังสือรับรองมาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ ระดับ ๑ หรือได้คะแนนรวมในการทดสอบระดับ ๑ ไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๘๐ สามารถเข้ารับการทดสอบได้ทันที โดยไม่ต้องรอรระยะเวลา ๑ ปี

(๓) มาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ ระดับ ๓ ผู้เข้ารับการทดสอบจะต้องมีประสบการณ์การทำงานหรือประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้อง ไม่น้อยกว่า ๑ ปี หรือ ๒ ปี ในบางสาขาอาชีพ นับตั้งแต่วันที่ได้รับหนังสือรับรองมาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ ระดับ ๒ หรือได้คะแนนรวมในการทดสอบระดับ ๒ ไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๘๐ สามารถเข้ารับการทดสอบได้ทันที โดยไม่ต้องรอรระยะเวลา ๑ ปี

๔.๓ การทดสอบ เป็นไปตามประกาศคณะกรรมการส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงานในแต่ละสาขาอาชีพ

๕. การพิจารณาของคณะกรรมการค่าจ้างนี้อยู่บนพื้นฐานของความเสมอภาค และรับฟังความคิดเห็นของทุกฝ่าย ผลการพิจารณาจะนำไปสู่ข้อยุติที่เป็นที่ยอมรับร่วมกันของทุกฝ่าย เพื่อให้ นายจ้างสามารถประกอบธุรกิจอยู่ได้ ลูกจ้างสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างเป็นสุข ซึ่งเมื่อศึกษาและพิจารณาข้อมูลตามหลักเกณฑ์จะเห็นได้ว่าแต่ละสาขาอาชีพมีมาตรฐานฝีมือที่แตกต่างกัน ดังนั้น จึงเป็นการเหมาะสมที่จะกำหนดอัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือที่แตกต่างกันตามมาตรฐานฝีมือในแต่ละสาขาอาชีพนั้น ๆ

๖. อัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือตามประกาศฉบับนี้ไม่มีผลบังคับใช้กับราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค ราชการส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยแรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ นายจ้างที่จ้างลูกจ้างทำงานเกี่ยวกับงานบ้านอันมิได้มีการประกอบธุรกิจรวมอยู่ด้วย นายจ้างซึ่งจ้างลูกจ้างทำงานที่มีได้แสวงหากำไรในทางเศรษฐกิจ นายจ้างที่จ้างลูกจ้างในงานประมงทะเล นายจ้างที่จ้างลูกจ้างในงานบรรทุกหรือขนถ่ายสินค้าเรือเดินทะเล นายจ้างที่ตกลงจ้างผู้รับงานไปทำที่บ้าน นายจ้างที่จ้างลูกจ้างในงานเกษตรกรรมซึ่งมิได้จ้างลูกจ้างทำงานตลอดปี หรือมิได้ให้ลูกจ้างทำงานในลักษณะที่เป็นงานอุตสาหกรรมต่อเนื่องจากงานเกษตรกรรม¹ ดังกล่าว

งานเกษตรกรรม ได้แก่

งานที่เกี่ยวกับการเพาะปลูก เช่น การทำนา ทำไร่ ทำสวน การปลูกพืช การเพาะพันธุ์ การตัดเก็บเกี่ยวพืชผล การทำนุบำรุงดินเพื่องานเพาะปลูก

งานที่เกี่ยวกับการเลี้ยงสัตว์ เช่น การเพาะเลี้ยงสัตว์ การขยายพันธุ์สัตว์ การจับสัตว์ การเก็บบรรดาสัตว์ที่ป่วยที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติของสัตว์

^๑ คำชี้แจงกระทรวงแรงงาน เรื่อง กฎกระทรวงว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานในงานเกษตรกรรม พ.ศ. ๒๕๔๗ กระทรวงแรงงาน เดือนเมษายน พ.ศ. ๒๕๔๘

งานที่เกี่ยวกับการป่าไม้ เช่น การตัด ฟัน กาน โคน ลิด เลื่อย ฝ่า ถาก ทอน ขุด ซักลากไม้ในป่า การทำสวนป่า การเก็บหาของป่า

งานที่เกี่ยวกับการทำนาเกลือสมุทร หมายถึง การให้ได้มาซึ่งเกลือโดยการนำน้ำเค็มเข้านา หรือพื้นที่ราบ ซึ่งทำเป็นคันกั้นน้ำเป็นแปลง ๆ แล้วตากให้แห้งจนตกผลึกเป็นเกลือ

งานที่เกี่ยวกับการประมงที่มีใช้การประมงทะเล เช่น การเพาะพันธุ์ การขยายพันธุ์ การเลี้ยง จับ ดัก ล่อ ทำอันตราย ฆ่า หรือเก็บสัตว์น้ำ รวมถึงการเตรียมและการซ่อมบำรุงเครื่องมือทำการประมงด้วย

๗. อัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือนี้มุ่งที่จะคุ้มครองลูกจ้างที่ผ่านการทดสอบมาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติในแต่ละสาขาอาชีพและแต่ละระดับ ให้ได้รับค่าจ้างที่เหมาะสมและเป็นธรรม

๘. นายจ้างที่จ้างลูกจ้างตามระดับมาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ ให้จ่ายค่าจ้างไม่น้อยกว่าอัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือที่กำหนด ไม่ว่าลูกจ้างนั้นจะมีเชื้อชาติ สัญชาติ วัย หรือเพศใด สำหรับนายจ้างรายใดได้จ่ายค่าจ้างให้แก่ลูกจ้างเท่ากับหรือสูงกว่าอัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ ถือว่านายจ้างรายนั้นปฏิบัติถูกต้องตามกฎหมายค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือแล้ว ส่วนนายจ้างรายใดที่ยังจ่ายน้อยกว่าค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ ให้ปรับค่าจ้างให้ไม่น้อยกว่าอัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ

**สรุปมาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ (ความรู้ ทักษะฝีมือ และความสามารถที่สำคัญ)
และอัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ รวม ๑๓ สาขาอาชีพ**

หน่วย : บาท/วัน

มาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ (ความรู้ ทักษะฝีมือ และความสามารถ)	อัตราค่าจ้างฯ ไม่น้อยกว่า
๑. กลุ่มสาขาอาชีพช่างอุตสาหกรรม ได้แก่	
๑.๑ ช่างเชื่อมท่อพอลิเอทิลีนความหนาแน่นสูง	
ระดับ ๑ หมายถึง ผู้ประกอบอาชีพที่มีความสามารถเลือกใช้ค่าตัวแปรในงานเชื่อมเตรียมงานเชื่อมตามข้อกำหนด การเชื่อมท่อ HDPE แบบต่อชน (Butt Joint) โดยกระบวนการเชื่อมพลาสติกด้วยแผ่นเหล็กร้อน และความสามารถปฏิบัติงานเชื่อมตามค่าตัวแปร ตามข้อกำหนดการควบคุม และบันทึกข้อมูลการเชื่อม (Manual Control) และสามารถปฏิบัติงานเชื่อมตามค่าตัวแปร ตามข้อกำหนดด้วยชุดควบคุมและบันทึกข้อมูลการเชื่อม (Data Logger Unit) ได้ รวมทั้งมีความรู้ ความเข้าใจ และมีทัศนคติเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงาน นิสยอุตสาหกรรม การใช้เครื่องมือวัดทั่วไป วัสดุช่างในงานเชื่อม และเครื่องเชื่อมท่อ HDPE การคำนวณพารามิเตอร์ตามข้อกำหนดการเชื่อม มาตรฐานงานเชื่อม และการตรวจสอบการเชื่อมท่อ HDPE	๔๖๐
๑.๒ ช่างประกอบท่อ	
ระดับ ๑ หมายถึง ผู้ประกอบอาชีพที่มีความรู้ ความเข้าใจ ความสามารถทักษะพื้นฐาน และทัศนคติเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงานคณิตศาสตร์พื้นฐานในการคำนวณ (ขนาด มิติรูปทรงเรขาคณิต) ประเภท การเลือกใช้และการบำรุงรักษา วัสดุช่าง (ท่อเหล็กกล้าลวดมน ท่อเหล็กกล้าเจือต่ำ ท่อเหล็กกล้าไร้สนิม) เครื่องมือวัด เครื่องมือพื้นฐาน เครื่องมือกล และเครื่องมือกลพิเศษ หลักการ	๔๐๐

หน่วย : บาท/วัน

<p style="text-align: center;">มาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ (ความรู้ ทักษะฝีมือ และความสามารถ)</p>	<p style="text-align: center;">อัตราค่าจ้างฯ ไม่น้อยกว่า</p>
<p>ประกอบต่อ คำศัพท์เทคนิค การอ่านแบบงานประกอบและติดตั้งต่อ วิธีการตรวจสอบชิ้นงาน การเตรียมพื้นที่ ขั้นตอนการทำงาน ระบบควบคุมคุณภาพ เก็บรักษาวัสดุ วิธีผ่อนแรง และตรวจสอบผลงาน โดยการปฏิบัติงานต้องมีหัวหน้างานช่วยให้คำแนะนำหรือช่วยตัดสินใจในเรื่องสำคัญ</p>	
<p>๑.๓ ช่างทำแม่พิมพ์ฉีดโลหะ</p>	
<p>ระดับ ๑ หมายถึง ผู้ปฏิบัติงานมีความรู้ ความเข้าใจ ความสามารถทักษะพื้นฐานและทัศนคติเกี่ยวกับความปลอดภัยในการทำงาน การอ่านแบบ การเขียนแบบคณิตศาสตร์ช่าง การเลือกใช้ปฏิบัติงานการดูแลรักษาเครื่องมือช่างเครื่องมือวัดเบื้องต้นที่ใช้ในการผลิตชิ้นส่วนแม่พิมพ์ ความรู้เกี่ยวกับวัสดุเบื้องต้น (ชนิดคุณสมบัติทางกายภาพ และสัญลักษณ์ของเหล็กที่ใช้ทำแม่พิมพ์) โดยการตัดสินใจในการแก้ไขปัญหาจะทำอยู่ภายใต้การแนะนำหรือตรวจสอบจากหัวหน้างาน</p>	<p>๔๘๐</p>
<p>๒. กลุ่มสาขาอาชีพอุตสาหกรรมศิลป์ ได้แก่</p>	
<p>๒.๑ ช่างสีเครื่องเรือน</p>	
<p>ระดับ ๑ หมายถึง ช่างที่มีประสบการณ์การทำงานเกี่ยวกับสาขาอาชีพช่างสีเครื่องเรือนไม่น้อยกว่า 1 ปี มีความรู้พื้นฐานในการทำงาน ปฏิบัติงานภายใต้คำแนะนำของหัวหน้างาน สามารถปฏิบัติงานเตรียมพื้นผิว ย้อมสี เคลือบด้วยแลคเกอร์เงาหรือแลคเกอร์ด้าน สร้างลวดลายและทาสีตามแบบกำหนด</p>	<p>๓๕๐</p>
<p>ระดับ ๒ หมายถึง ช่างที่มีประสบการณ์การทำงานในสาขาอาชีพช่างสีเครื่องเรือนไม่น้อยกว่า 1 ปีนับแต่วันที่ได้รับหนังสือรับรองมาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติระดับ 1 มีฝีมือระดับกลาง มีความรู้ ความสามารถ ทักษะ การใช้เครื่องมืออุปกรณ์ได้ดี และสามารถให้คำแนะนำผู้ได้บังคับบัญชาได้ โดยมีหัวหน้างานช่วยให้คำแนะนำหรือช่วยตัดสินใจในเรื่องสำคัญเมื่อจำเป็น สามารถปฏิบัติงานเตรียมพื้นผิว การพ่นสีรองพื้น พ่นสีทับหน้า สร้างลวดลาย และพ่นเคลือบผิวด้วยแลคเกอร์</p>	<p>๔๕๐</p>
<p>๓. ช่างก่อสร้าง</p>	
<p>๓.๑ ช่างหินขัด</p>	
<p>ระดับ ๑ หมายถึง ช่างซึ่งสามารถปฏิบัติงานตามรูปแบบพื้นฐานหรือตามคำสั่งได้ เลือกใช้วัสดุผสมให้เหมาะสมกับการใช้งานหรือตามข้อกำหนด จัดเตรียมและใช้เครื่องมือและอุปกรณ์ให้เหมาะสมกับงาน ใช้อุปกรณ์ป้องกันภัยเตรียมพื้นที่ปฏิบัติงานที่จะทำหินขัด หินล้าง หานแนว ระดับเพื่อติดตั้งเส้นแบ่งกันพื้นที่ในรูปแบบอย่างง่าย ผสมวัสดุผสมได้ตามอัตราส่วนที่เหมาะสม ทำหินขัด หินล้าง ตามรูปแบบพื้นฐานได้ ขัดพื้นผิวหินขัดและล้างพื้นผิวหินล้างให้ได้ระดับและระนาบ รวมถึงบำรุงรักษาเครื่องมือและอุปกรณ์ให้อยู่ในสภาพพร้อมใช้งาน และปฏิบัติงานได้เสร็จภายในเวลาที่กำหนด</p>	<p>๔๐๐</p>

มาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ (ความรู้ ทักษะฝีมือ และความสามารถ)		อัตราค่าจ้างฯ ไม่น้อยกว่า
๓.๒ ช่างฉาบยิปซัม		
ระดับ ๑	หมายถึง ผู้ที่สามารถเลือกและใช้อุปกรณ์ความปลอดภัยส่วนบุคคล เลือกใช้และบำรุงรักษาซ่อมแซมเครื่องมือพื้นฐานในงานช่างฉาบยิปซัม เลือกใช้และจัดเตรียมวัสดุที่ใช้ในงานฉาบยิปซัม ประกอบหรือรื้อถอนนั่งร้านและค้ำยันอย่างถูกต้องและปลอดภัย เตรียมพื้นที่ทำงานและพื้นผิวที่จะทำการฉาบ ปฏิบัติงานฉาบรอยต่อแผ่น ฉาบมุมภายใน ฉาบมุมภายนอกตามมาตรฐานการฉาบรอยต่อยิปซัม ซ่อมแซมและฉาบรอยชำรุดเสียหาย กอเก็บและขนย้ายวัสดุ อุปกรณ์เครื่องมือได้ถูกต้องและปลอดภัย	๔๐๐
๓.๓ ช่างมุงหลังคากระเบื้องคอนกรีต		
ระดับ ๑	หมายถึง ผู้ที่สามารถใช้และบำรุงรักษาเครื่องมือวัด ตัด เจาะ และอุปกรณ์ความปลอดภัยส่วนบุคคลได้อย่างถูกต้อง ใช้เครื่องมือและอุปกรณ์ในการมุงหลังคาตลอดจนการขนย้ายได้อย่างถูกต้อง ลำเลียงวัสดุมุงต่าง ๆ ขึ้นลงจากหลังคาได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม ปลอดภัยทั้งต่อตัวสินค้าและผู้ปฏิบัติงาน สามารถ วัด ตัด มุงกระเบื้องและติดตั้งอุปกรณ์เบื้องต้น ผสมปูนทรายเพื่อใช้ในการติดตั้งครอบได้อย่างถูกต้อง และทาสี ปูนทรายใต้ครอบ รอยตัดกระเบื้อง หัวตะปูและแผ่นปิดรอยต่อได้อย่างถูกต้องเรียบร้อยสวยงาม	๔๐๐
ระดับ ๒	หมายถึง ผู้ที่ผ่านการทดสอบมาตรฐานฝีมือระดับ 1 แล้ว ซึ่งสามารถปฏิบัติงานอ่านแบบก่อสร้าง เขียนแบบร่าง ตรวจสอบความถูกต้อง อาทิ เช่น ความลาดชัน ระยะ ระดับ และความได้ฉากของโครงหลังคา เป็นต้น ติดตั้งแป ติดตั้งวัสดุกันความร้อน มุงกระเบื้อง ตัดกระเบื้อง ตะขัสน ตะเข้ราง ติดตั้งรางน้ำตะเข้ ติดตั้งครอบหลังคา ติดตั้งแผ่นปิดรอยต่อ ให้คำแนะนำการใช้เครื่องมือและอุปกรณ์ ทั้งนี้ ในการทำงานนั้นช่างมุงหลังคาสามารถตัดสินใจแก้ปัญหาได้ในระดับปานกลาง แต่ยังคงอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของหัวหน้าช่างในเรื่องสำคัญ	๕๑๐
ระดับ ๓	หมายถึง ผู้ที่ผ่านการทดสอบมาตรฐานฝีมือระดับ 2 แล้ว ซึ่งสามารถปฏิบัติงานอ่านแบบก่อสร้าง เขียนแบบร่าง ปรับแก้แบบหลังคาให้ถูกต้องกับหน้างาน คำนวณถอดแบบ ประมาณการวัสดุ อุปกรณ์และค่าแรง ให้คำแนะนำและร่วมวางแผนการทำงาน ควบคุมงาน วิเคราะห์บ่งชี้ถึงสภาพปัญหาหลังคาและกำหนดแนวทางแก้ไข ประสานงาน ทำรายงานส่งผู้ว่าจ้าง และตรวจสอบคุณภาพงานมุงหลังคาให้ถูกต้องตามมาตรฐานการติดตั้งก่อนส่งมอบงาน	๖๒๐
๔. กลุ่มสาขาอาชีพช่างเครื่องกล ได้แก่		
๔.๑ ช่างบำรุงรักษารถยนต์		
ระดับ ๑	หมายถึง ช่างซึ่งสามารถใช้เครื่องมืออุปกรณ์ในการบำรุงรักษารถยนต์เบื้องต้นได้ถูกต้องและเหมาะสมกับงาน และสามารถเตรียมงานก่อนบำรุงรักษาเครื่องยนต์ตรวจสอบสภาพรถยนต์ การบำรุงรักษาเบื้องต้น เปลี่ยนอะไหล่	๓๔๐

<p style="text-align: center;">มาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ (ความรู้ ทักษะฝีมือ และความสามารถ)</p>	<p style="text-align: center;">อัตราค่าจ้างฯ ไม่น้อยกว่า</p>
<p>ขั้นพื้นฐานได้ทั้งภายนอกรถยนต์ ภายในห้องโดยสาร สภาพห้องเครื่องยนต์ ระบบไฟฟ้าต่าง ๆ ระบบควบคุมการบังคับเลี้ยว ระบบอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ระบบส่งถ่ายกำลัง และระบบเครื่องล่าง รวมทั้งการตรวจงานการทดสอบ งานที่เสร็จก่อนการส่งมอบ การตรวจความถูกต้องของเอกสาร ความเรียบร้อยของรถ สถานที่ และเครื่องมือ โดยมีหัวหน้างานช่วยแนะหรือตัดสินใจหรือตรวจสอบ</p>	
<p>ระดับ ๒ หมายถึง ช่างที่ผ่านการทดสอบมาตรฐานฝีมือระดับ 1 แล้ว ซึ่งสามารถควบคุม แนะนำ ให้ปรึกษาช่วยเหลือแก่ผู้ร่วมงาน การวิเคราะห์ข้อขัดข้อง และแก้ไขปัญหาทางบำรุงรักษารักษารถยนต์ การประเมินราคาการบำรุงรักษาในระบบต่าง ๆ ของรถยนต์ การทดสอบการทำงานของรถยนต์ระบบต่าง ๆ ก่อนส่งมอบงาน การใช้เครื่องมือพิเศษในการขันน็อตและโบลต์ในระบบต่าง ๆ การใช้เครื่องมือวัดพิเศษ การตรวจความถูกต้องของงานตามเอกสาร ระบุงานต่าง ๆ และส่งมอบเอกสารแก่แผนกบริการ ตลอดจนส่งมอบรถแก่ลูกค้าถ้าจำเป็น และสามารถทำรายงานประจำวัน สถิติการบำรุงรักษา การวิเคราะห์วางแผน และจัดทำระบบติดตามลูกค้าได้</p>	<p>๔๐๐</p>
<p>๔.๒ ช่างซ่อมเครื่องยนต์ดีเซล</p>	
<p>ระดับ ๑ หมายถึง ช่างซึ่งสามารถซ่อมเครื่องยนต์ดีเซลเบื้องต้น ได้แก่ ปรับตั้งระยะห่างวาล์ว ถอดประกอบตรวจสอบชิ้นส่วนเครื่องยนต์ ยกเครื่องออกจากตัวรถและติดตั้งกลับที่เดิมได้ สามารถซ่อมระบบฉีดน้ำมันเชื้อเพลิง ระบบระบายความร้อน ระบบหล่อลื่น ระบบไอดีและระบบไอเสีย ระบบไฟฟ้า เกจวัดต่าง ๆ ที่แผงหน้าปัด</p>	<p>๓๖๐</p>
<p>ระดับ ๒ หมายถึง ช่างที่ผ่านการทดสอบมาตรฐานฝีมือระดับ 1 แล้ว และสามารถถอดประกอบเปลี่ยนฝาสูบเครื่องยนต์ดีเซล กระบอกสูบ ก้านวาล์ว สายพานหรือเฟืองไทม์มิ่ง ตรวจสอบการคดงอและการบิดตัวของก้านสูบเพลลาข้อเหวี่ยงและเพลาลูกเบี้ยวได้ ตรวจสอบ แก้ไขปัญหา ระบบฉีดน้ำมันเชื้อเพลิง ระบายความร้อน ระบบหล่อลื่น ระบบไอดีและระบบไอเสีย ระบบไฟฟ้า สามารถใช้คู่มือซ่อมและทดสอบเครื่องยนต์กับเครื่องไดนาโมมิเตอร์ได้ ตลอดจนสามารถควบคุม แนะนำ ให้ปรึกษา ช่วยเหลือแก่ผู้ร่วมงานได้</p>	<p>๔๔๕</p>
<p>ระดับ ๓ หมายถึง ช่างที่ผ่านการทดสอบมาตรฐานฝีมือระดับ 2 แล้ว และสามารถตรวจสอบวิเคราะห์ปัญหาข้อขัดข้องของเครื่องยนต์ ระบบฉีดน้ำมันเชื้อเพลิง ระบบระบายความร้อน ระบบหล่อลื่น ระบบไอดีและระบบไอเสีย ระบบไฟฟ้า และสามารถแก้ไขได้ ตลอดจนสามารถตรวจสอบสภาพทั่วไปของเครื่องยนต์ดีเซลเพื่อเตรียมรายการซ่อม การประเมินราคา ระยะเวลาในการซ่อม การให้คำแนะนำลูกค้าในการดูแลบำรุงรักษาเครื่องยนต์ และแนะนำแก่ผู้ปฏิบัติงานร่วมกันในการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ รวมถึงวิธีทำงานที่ถูกต้อง</p>	<p>๕๓๐</p>

มาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ (ความรู้ ทักษะฝีมือ และความสามารถ)		อัตราค่าจ้างฯ ไม่น้อยกว่า
๔.๓ ช่างเครื่องปรับอากาศรถยนต์ขนาดเล็ก		
ระดับ ๑	หมายถึง ช่างซึ่งสามารถปฏิบัติงานให้บริการดูแลบำรุงรักษาติดตั้งชุดประกอบสำเร็จและเปลี่ยนถ่ายสารทำความเย็นในเครื่องปรับอากาศรถยนต์ขนาดเล็ก โดยมีหัวหน้างานช่วยให้คำแนะนำหรือช่วยตัดสินใจในเรื่องสำคัญเมื่อจำเป็น	๓๖๐
ระดับ ๒	หมายถึง ช่างที่ผ่านการทดสอบมาตรฐานฝีมือระดับ 1 แล้ว ซึ่งสามารถปฏิบัติงานให้บริการถอดเปลี่ยนติดตั้งอุปกรณ์และระบบปรับอากาศในเครื่องปรับอากาศรถยนต์ขนาดเล็ก สามารถทำรายงานผลการทำงาน และอบรมให้กับผู้ได้บังคับบัญชาได้	๔๔๕
ระดับ ๓	หมายถึง ช่างที่ผ่านการทดสอบมาตรฐานฝีมือระดับ 2 แล้ว ซึ่งสามารถปฏิบัติงานให้บริการ วินิจฉัยตรวจสอบ เลือกใช้ และแก้ปัญหาเครื่องปรับอากาศรถยนต์ขนาดเล็ก รวมถึงสามารถประเมินราคาและเวลาในการปฏิบัติงานได้ สามารถสอนงาน และถ่ายทอดงานได้	๕๓๐
๕. กลุ่มสาขาอาชีพภาคบริการ ได้แก่		
๕.๑ นักส่งเสริมสุขภาพแบบองค์รวมสปาตะวันตก (สுகุณบำบัด)		
ระดับ ๑	หมายถึง ผู้ที่มีความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับกายวิภาคศาสตร์และสรีรวิทยา ความรู้เกี่ยวกับสปา ทศนคติและจรรยาบรรณของผู้ให้บริการ กฎหมายเกี่ยวกับวิชาชีพการทำจิตให้สงบและการสนทนาภาษาอังกฤษสำหรับการปฏิบัติงาน พร้อมทั้งมีความรู้เฉพาะและสามารถปฏิบัติงานเกี่ยวกับสுகุณบำบัด ซึ่งประกอบด้วยประวัติความเป็นมาของเครื่องหอมต่างประเทศ และพืชหอมต่างประเทศ วิธีผสมน้ำมันหอมพื้นฐานต่างประเทศ 10 ชนิด วิธีผสมและใช้เครื่องหอม เพื่อบรรเทาอาการขั้นพื้นฐานของระบบต่าง ๆ และการใช้ประโยชน์จากกลิ่นหอมเพื่อสุขภาพ ระบบกลิ่น ข้อห้ามและข้อควรระวังในการใช้กลิ่นหอมเพื่อสุขภาพ รวมทั้งสามารถใช้เทคนิคการนวดสுகุณบำบัด ใช้ น้ำมันหอมระเหยต่างประเทศได้ตามคำสั่งของผู้สั่งการ บอกและใช้ประโยชน์จากกลิ่นหอมเพื่อสุขภาพ ข้อห้ามและข้อควรระวังในการใช้กลิ่นหอมเพื่อสุขภาพ ให้คำแนะนำแก่ลูกค้าหลังจากได้รับการบริการนวด	๕๔๐
ระดับ ๒	หมายถึง ผู้ที่ผ่านการทดสอบมาตรฐานฝีมือระดับ 1 แล้ว พร้อมทั้งมีความรู้เฉพาะเกี่ยวกับน้ำมันหอมต่างประเทศ รู้วิธี สามารถเตรียมและผสมน้ำมันหอมต่างประเทศ 20 ชนิด ผลិតภัณฑ์เพื่อการนวดหน้า นวดตัว พอกหน้า พอกตัว น้ำมันต่างประเทศตามตำรับต่าง ๆ เพื่อบรรเทาอาการขั้นพื้นฐานของระบบต่าง ๆ ข้อแทรกซ้อนและวิธีการแก้ไขอาการแพ้ต่าง ๆ เพื่อใช้ในสถานบริการของตน ผสมน้ำมันหอมต่างประเทศตามตำรับต่าง ๆ เพื่อบรรเทาอาการพื้นฐานของระบบต่าง ๆ และสังเกตอาการแทรกซ้อน ตลอดจนวิธีการแก้ไขอาการแพ้ต่าง ๆ ได้	๗๑๕

มาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติ (ความรู้ ทักษะฝีมือ และความสามารถ)		อัตราค่าจ้าง ไม่น้อยกว่า
๕.๒ นักส่งเสริมสุขภาพแบบองค์รวมสปาตะวันตก (วาริบำบัด)		
ระดับ ๑	หมายถึง ผู้ที่มีความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับกายวิภาคศาสตร์และสรีรวิทยา ความรู้เกี่ยวกับสปา ทักษะคติและจรรยาบรรณของผู้ให้บริการ กฎหมายเกี่ยวกับวิชาชีพ การทำจิตให้สงบและการสนทนาภาษาอังกฤษสำหรับการปฏิบัติงาน พร้อมทั้งมีความรู้เฉพาะและสามารถปฏิบัติงานเกี่ยวกับวาริบำบัด ซึ่งประกอบด้วยความรู้พื้นฐานของวาริบำบัด การเตรียมการอบไอน้ำเพื่อใช้งาน และปฏิบัติการเกี่ยวกับการอบไอน้ำ การเตรียมห้องซาวน่าและปฏิบัติการเกี่ยวกับการใช้ซาวน่า รวมทั้งการใช้อ่างนํ้าวนและผลของการใช้อ่างนํ้าวน	๕๖๕
ระดับ ๒	หมายถึง ผู้ที่ผ่านการทดสอบมาตรฐานฝีมือระดับ 1 แล้ว พร้อมทั้งมีความรู้เฉพาะ การเตรียมการบำบัดและสามารถปฏิบัติงานเกี่ยวกับการแช่ในอ่างอาบน้ำ (Hydrotherapy bath) รวมทั้งการใช้และการบริการด้วยการใช้ฝักบัวแรงดันน้ำ (Shower treatment)	๗๕๐
๕.๓ นักส่งเสริมสุขภาพแบบองค์รวมสปาตะวันตก (โภชนบำบัด)		
ระดับ ๑	หมายถึง ผู้ที่มีความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับกายวิภาคศาสตร์และสรีรวิทยา ความรู้เกี่ยวกับสปา ทักษะคติและจรรยาบรรณของผู้ให้บริการ กฎหมายเกี่ยวกับวิชาชีพ การทำจิตให้สงบและการสนทนาภาษาอังกฤษสำหรับการปฏิบัติงาน พร้อมทั้งมีความรู้เฉพาะเกี่ยวกับโภชนบำบัดและทฤษฎีของตำรับอาหารแต่ละประเภท เช่น อาหารแมคโครไบโอติก อาหารมังสวิรัต อาหารไทยเพื่อสุขภาพ อาหารเจ ฯลฯ รวมทั้งมีความสามารถประเมินภาวะทางโภชนาการให้คำแนะนำการเลือกรับประทานอาหารให้ผู้มารับบริการได้	๖๑๕
ระดับ ๒	หมายถึง ผู้ที่ผ่านการทดสอบมาตรฐานฝีมือระดับ 1 แล้ว พร้อมทั้งมีความรู้เกี่ยวกับสารอาหารสุขภาพ การบำบัดด้วยวิตามิน และสารเสริมอาหาร การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมกรรมการบริโภคเพื่อส่งเสริมสุขภาพ การบริโภคและการอดอาหารเพื่อการล้างพิษ รวมทั้งมีความสามารถปฏิบัติการอดอาหารเพื่อการล้างพิษด้วยตนเอง แนะนำอาหารให้เหมาะสมกับสุขภาพของผู้มารับบริการ ประกอบอาหารและเครื่องดื่มเพื่อสุขภาพได้	๘๑๕

หมายเหตุ ศึกษารายละเอียดเพิ่มเติมได้ในมาตรฐานฝีมือแรงงานแห่งชาติแต่ละสาขาอาชีพ ตามประกาศคณะกรรมการส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน ที่เว็บไซต์ของกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน <http://www.dsd.go.th> หรือที่ <http://home.dsd.go.th/standard> หรือสำนักพัฒนามาตรฐานและทดสอบฝีมือแรงงาน กลุ่มงานกำหนดมาตรฐานฝีมือแรงงาน โทร/โทรสาร ๐ ๒๖๔๓ ๔๙๘๗

จึงชี้แจงมาเพื่อทราบ และขอความร่วมมือเจ้าของสถานประกอบกิจการปฏิบัติตามประกาศคณะกรรมการค่าจ้าง เรื่อง อัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือดังกล่าวโดยทั่วกัน